

Enhorabona al nostre president

NPC

A tots els lectors del Butlletí el nom de Kildo Carreté us resulta, sens dubte, familiar. Aquells que el fem gaudim, a més, del privilegi de la seva amistat, com tanta gent a la nostra comarca, a Barcelona, arreu. En Kildo és una persona que té el do de la comunicació, que sap obrir-se als altres, als que l'envolten. Tanmateix, què en sabem de ell? El coneixem, l'home?

Hermenegild Carreté i Bisbal, en Kildo, va néixer a Barcelona, concretament al barri del Guinardó, el 27 d'abril de 1926. Entre els seus records d'infantesa, la guerra civil, molta gana, molta por. Ben aviat es desvetllà el seu immens amor a la muntanya, encomanat, potser, del pare, excursionista i gran afeccionat a la botànica.

S'inicià a l'Agrupació Excursionista Icària l'any 1943, on organitzà el primer curset oficial d'escalada. Serà llavors quan neixi el grup dels Bèlits.

De 1947 a 1949 fa el servei militar a Melilla, i aprofita l'avinentsa per recórrer el sector i la part més propera del Rif. De tornada, l'any 1950, es fa càrrec de la Secció de Muntanya de l'AE Icària. Anys més tard, el 1957, s'encamina el Centre Excursionista de Catalunya; un any després, amb els Bèlits, entra a formar part del Centre Acadèmic d'Escalada (CADE), del qual serà president entre 1962 i 1967, donant-li tot un nou impuls. L'any 1965 la Federació Espanyola de Muntanya li lliura la medalla d'argent, rebent-ne una altra l'any següent per l'expedició al Gran Atlas.

Ha estat vocal de la junta directiva del CEC els

anys 1967 i 1980, membre permanent del Grup d'Alta Muntanya, medalla d'argent del centenari del CEC i president de la Comissió de Manteniment i Millora de l'Estatge del Centre. De 1981 a 1983, juntament amb el seu amic Francesc Beato, va posar en pràctica un mètode per divulgar l'excursionisme de masses: els cicles d'excursions a una comarca concreta, triant preferentment els racons menys coneguts de la nostra geografia.

L'any 1993 fou un dels escollits per rebre, de mans del president Pujol, la medalla «Forjadors de la Història Esportiva de Catalunya».

I ara, des de fa vuit anys, Kildo Carreté, jubilat, viu a Arnes, població d'on és originària la família de la seva muller. Això no ha significat per a ell la inactivitat, ben al contrari: guia incansable del Port, president del CETA, conferenciant, magnífic fotògraf (amb una selecció de treballs seus s'inaugurà el Museu de l'Ebre al Pont del Mil·lenari de Tortosa), acaba de veure acomplerta una iniciativa de la qual fou peoner, la declaració del Port com a parc natural.

Aquest any 2001, i en molts aspectes, ha estat per a ell força important. Un fet dolorós fou, el mes de març, la pèrdua de la seva dona, la Teresa, companya de tota una vida, amb qui es casà el setembre de 1962, un dia en el qual en Kildo escalà un cop més el Cavall Bernat, aquesta vegada per dipositar als peus de la Verge el ram de la núvia. I un altre de joiós, el naixement d'en Joan, el primer net. A banda d'això, i en celebrar-se el cent-vint-i-cinquè aniversari del CEC, el passat 26 de novembre i en un acte celebrat al Palau de Pedralbes, li foren lliurades Les Columnes del Centre, un preuadíssim guardó que molts pocs assoleixen.

Enumerar tots els cims aconseguits, tots els indrets on ha deixat la seva petja (els Alps, els Andes, l'Atlas, el Pirineu, el nostre Port...) fora molt llarg i no disposem d'espai suficient. Deixem doncs que ara sigui ell mateix qui ens parli:

«El silenci, la pluja sota les teules, el crepuscle i l'aurora tot esperant l'esclat d'un nou dia; l'amistat autèntica, l'entusiasme juvenil, i el rondinar dels vells, aquests són els al·licients d'una vida dedicada a la muntanya».

En nom de tots, gràcies i enhorabona, Kildo.